

III./2021

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

3. julij 2021

SREČEN ZARADI VRNITVE
Adrain Wiles, 20 let, Arizona, ZDA

Indijanska šola Cerkve adventistov sedmega dne je bila odprta leta 1946 v arizonskem mestu Holbrook. Poleg poučevanja rednega učnega načrta angleščine, zgodovine, matematike in naravoslovja ima pouk tudi za poklicna področja, kakršna so avtomehanika, konjenišтво, varjenje in obdelava lesa. Šola si prizadeva tudi za ohranjanje indijanske kulture s poučevanjem lončarstva, jezika navajo in administracije. Šola se trenutno vzdržuje z prispevki Konference tihoceanske zveze (20 %) in z donacijami (80 %).

Adventistično poslanstvo je Adraina predstavilo v misijonskih zgodbah za otroke za drugo četrtletje 2018. Končal je dvanajsti razred v Indijanski šoli Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook v Arizoni.

Adrain očeta ni poznal, mati pa je pogosto pila alkohol. Ko je bil star sedem let, ga je starejši brat naučil piti alkohol in jemati mamila. Adrainu se ni zdelo nič narobe in ni hotel živeti v Holbrooku, ko so ga tam vpisali v tretji razred. Toda v šoli se je naučil marsikaj novega, med drugim tudi, kako pomembno se je kopati in prati oblačila. Prenehal je piti in uživati mamila. Ugotovil je, da mu je igranje košarke v telovadnici pomagalo, da se je razveselil, kadar je bil žalosten. V sedmem razredu je s pastorjem proučeval Sveto pismo in srce izročil Jezusu. Ugotovimo, kaj se je zgodilo z njim po dvanajstem razredu. Tole je poročilo o njem na podlagi njegovih besed.

Leta 2018 sem diplomiral na Indijanski šoli Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook. Življenje sem izročil Jezusu, On pa mi je pomagal premagati mamila in alkohol ter najti smisel življenja. Po sledeh enega od stricev sem se odločil postati inženir. Vpisal sem se na Adventistično šolo Union College v Nebraski in kot študent začel novo pot.

Vsi na fakulteti so bili prijazni, vljudni in srečni. Pozdravljali so me celo neznanci.

Sprijeteljlil sem se v razredih, v pevskem zboru in šolskih športih. Povabljen sem bil k proučevanju Svetega pisma s študenti teologije in vseč so mi bili vsi duhovni programi, ki jih je ponujala šola skupaj s programom večernic ob petkih zvečer.

Vse je šlo odlično, dokler nisem ugotovil, da bo moje šolanje stalo precej denarja. Ko sem prejel račun, sem bil pretresen.

Naslednje leto sem se odločil iti v šolo v rezervatu Navajo. Po nekaj spletnih raziskavah sem ugotovil, da ima tehnična šola v Novi Mehiki dober inženirski program. Navdušen sem bil, ker sem tam nadaljeval šolanje, ne da bi me skrbeli visoki stroški zasebne krščanske šole. Po prihodu pa sem hitro ugotovil, da šola nima drugih krščanskih učencev, s katerimi bi se lahko družil. Skušnjava pitja alkohola in uživanja mamil je bila prevladujoča. Lahko bi se izognil temu načinu življenja, vendar sem bil osamljen.

V drugem polletju sem bil tako osamljen, da nisem mogel več zdržati. Govoril sem z osebjem v Indijanski šoli Holbrook, ki je ohranjalo stike z menoj. Presenetljivo je, da se je pravkar odprlo eno mesto, zato so želeli, da se vrnem v Holbrook, delam kot vodja delovne skupine in se dalje šolam po prehodnem šolskem programu.

Razlika med ozračjem na tehnični šoli in Indijansko šolo Holbrook je velika. Holbrook je moj dom. Vesel sem, da sem se vrnil.

Rad bi se vrnil na Union College dokončat šolanje, zato molim, da mi bi Bog omogočil vrnitev, ne da bi se zadolžil. Vem, da ima Bog načrt za moje življenje. Prosim, molite zame, saj še naprej hodim za njim, kamor koli me vodi.

Zahvaljujemo se za dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal izpeljati načrte za novo telovadnico in zdravstveno središče Boljše življenje v Indijanski šoli Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook. Dar v tem četrtletju bo pomagal dokončati drugo stopnjo središča, kjer bo šola ukvarjala s težavami s telesno težo, srčno žilnimi boleznimi, sladkorno boleznijo, depresijo in samomori med indijanskimi otroki in mladino.

10. julij 2021

VAROVANO POTOVANJE
Jodi Opitz, 39 let, Arizona, ZDA

Vlada je po The Long Walk-u poskušala prisiliti ljudstvo Navajo vpisati otroke v zahodni slog izobraževanja, zlasti v internate, ki so bili namenjeni ne le izobraževanju, marveč tudi amerikanizaciji, kar so pozneje nekateri imenovali kulturni rododomor.

Če bi v Arizoni posekali kaktus, bi utegnili končati v zaporu za 25 let. Kaktus saguaro lahko zraste do 15 metrov v višino, vendar raste zelo počasi in lahko živi 200 let.

Z možem Derekom sva se tri ure vozila iz Indijanske adventistične šole Holbrook do arizonske prestolnice Phoenix. V Holbrooku delam kot registratorka in upravnikova pomočnica, Derek pa je pomočnik za vzdrževanje. Tisto sobotno popoldne sem vozila naš džip, Derek pa je dremal na sovoznikovem sedežu.

Zamujala sva. Odpravila sva se v Phoenix v cerkev poslušat pridigo, najprej pa sva morala oditi po mater, da je lahko šla z nama.

Med vožnjo je močno deževalo in se bliskalo. Mokra cesta je vodila skozi številne gorske ovinke in sem krmarila po mnogih. Kljub temu sem pritisnila na stopalko za plin. Poleg nas je po cesti vozilo mnogo avtomobilov.

Približno na polovici poti se je naše vozilo začelo vesti kakor vodno letalo. V nekaj sekundah se je zavrtelo za 180 stopinj in se na eni strani ceste zarilo v blato. Nato se je prevrnilo na Derekovo stran in zdrsnilo po cesti nazaj in se ustavilo približno 70 metrov od začetne točke trka. Vozilo se je nekako pristalo pokonci na vseh štirih kolesih.

Z Derekom sva obsedela popolnoma pretresena. Nato se je Derek trudil odpreti vrata. Niso se premaknila. Zagozdila so se v avtomobilski okvir. Derek je zavohal dim. V strahu, da bo vozilo zagorelo, je vzkliknil: »Ven morava!« Takrat so se odprla vrata na moji strani.

»Ali ste v redu?« je vprašala ženska, ki jih je odprla. Bila je priča nesreči in se ustavila, da bi pomagala.

Čez nekaj minut je majhna množica ljudi obkolila naše vozilo. Vprašali so, ali sva poklicala vlečno vozilo. Nismo, toda preden nam je uspelo odgovoriti, se je tik pred nami ustavilo vlečno vozilo. Voznik, ki je imel podjetje za avto vleko, se je vračal od zobozdravnika. »Ali lahko pomagam?« je vprašal.

Nato se je, ne da bi poklicali policijo, pojavil policist in je usmerjal promet, ki je potekal mimo nas. Njegova pomoč je bila prepotrebna, kajti naše vozilo je stalo za ovinkom po cesti navzdol in ni bilo jasno vidno prihajajočemu prometu. V nekaj minutah je bil naš džip naložen na vlečno vozilo in pripravljen za vožnjo. Pregledali smo škodo. Imel je dve delujoči kolesi ter nepoškodovana pokrov motorja in streho. Vse drugo je bilo popolnoma uničeno.

Z Derekom sva sedela v vlečnem vozilu in poskušala sestaviti koščke dogodka. Tisti dan sva nameravala vzeti s seboj v Phoenix prijatelja, vendar se načrt ni izšel. Običajno sva potovala s psom, toda tisto popoldne ga ni bilo z nama. Nasprotna stran ceste stran od blatnega hriba, ki sva ga sprva zadela, je strmo padala. Z Derekom sva nesrečo preživela le z urezninami, bolečimi mišicami in nekaj modricami. Kako je bilo mogoče, da nisva udarila nobenega drugega vozila? Kako sva končala na desni strani ceste? Zakaj nisva zadela varovalne ograje in zdrvela v tridesetmetrski prepad?

Edini možni odgovor je, da nama je Bog ohranil življenje. Za vse je poskrbel, še preden sva se odpravila na pot. Pozneje sva zvedela, da so bili trije najini prijatelji navdušeni, ker so tisti dan molili za naju. Bog je uslišal njihove molitve. Slabo uro po nesreči so naju pobrali prijatelji iz Indijske šole Holbrook in naju odpeljali domov.

Ps 94,22 pravi: »Gospod mi je visoki grad in moj Bog skala mojega pribežališča.« Bog nas je že večkrat zaščitil v Indijanski šoli Holbrook. Iskreno sva hvaležna Bogu za njegovo stalno varstvo.

Hvala za dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal izpeljati načrte za novo telovadnico in zdravstveno središče Novo življenje v Indijanski šoli Cerkev adventistov sedmega dne Holbrook. Dar v tem četrletju bo pomagal dokončati drugo fazo gradnje središča, ki bo šoli omogočilo reševati visoko stopnjo debelosti, bolezni srca, sladkorne bolezni, depresije in samomorov med indijanskimi otroki in mladino.

17. julij 2021

NISI SAM

Aliandra, 17 let, Arizona, ZDA

Združene države Amerike so po velikosti tretja največja država na svetu (za Rusijo in Kanado) in tretja največja po številu prebivalstva (za Kitajsko in Indijo).

Arizona je šesta največja ameriška država po velikosti ozemlja in štirinajsta po številu prebivalstva. Leži na jugozahodu Združenih držav Amerike in meji na zvezne države Nevada, Nova Mehika, Utah, Kalifornija in Kolorado. Znana je po Velikem kanjonu, ki je globok 1,6 km, dolg 365 km in širok do 29 km.

V otroštvu sem preživljala stvari, za katere se mi ne zdi, da bi jih morali doživljati otroci. Videla sem, kako ljudje pijejo alkohol in izgubljajo razum zaradi mamil. Videla sem ljudi, ki so kadili marihuano, ker so upali, da se bodo kratek čas dobro počutili.

Moja mati je iz ljudstva Navajo, oče pa je Mehičan. Moja družina je bila nekoč tako dobra in ljubeča ter smo vsako nedeljo obiskovali cerkev. Potem pa je mati začela piti alkohol in vse se je zdelo, kakor da ni na svojem mestu. Kot deklica sem videla, kako je oče pretepал mater z golimi rokami in včasih s palico. Bilo me je strah, ker sem se počutila šibko in nemočno. Nisem imela moči sploh kaj narediti glede tega.

Mati je izmenično bila v zaporu in doma zaradi obtožb za nasilje v družini, uživanje alkohola med vožnjo in drugih stvari. To mi je povzročalo notranje bolečine.

Obenem očeta ni bilo veliko doma. Mnogokrat so ga izgnali v Mehiko, vendar se je znova vračal v Združene države Amerike. Nikoli mi ni čestital za rojstni dan. Toda nekako mi je Bog vsak dan dal moči, da sem šla naprej. Čeprav nisem imela zemeljskega očeta, ki bi skrbel zame, sem imela nebeškega Očeta, ki me je ljubil.

Navadila sem se skrivati čustva in se vesti, kakor da je vse v redu. Ljudje so me včasih spraševali, kako sem vsa čustva zadrževala v sebi. Težko je, toda navadiš se, da nihče ne posluša, kako se počutiš.

Med odraščanjem sem se spremenila in postala drugačna oseba. Postala sem preveč zaščitniška do mlajših bratov in sester. Mnogokrat sem se prepirala, preskakovala pouk in začela kaditi marihuano.

Pri dvanajstih letih sem spoznala, da ne ne želim postati takšna kakor moji starši. Nisem pa vedela, kaj naj naredim.

Čez leto ali dve sem prišla v Indijansko šolo Cerkev adventistov sedmega dne Holbrook, da bi hodila v deveti razred. V njej sem vzljubila Krisusa in spoznala, koliko me ljubi. Kljub vsemu, kar sem preživela, je imel Bog načrt zame, med drugim tudi odhod v Holbrook.

Moje razumevanje življenja se je spremenilo. Sedaj vem, da je Bog ves čas z menoj. Preprosto se tega nisem zavedala. Vedno je bil ob meni in mi dajal moč v vsem, kar sem počela, za vsako odločitev in vsakič, ko sem se počutila obupano.

Moje najljubše svetopisemsko besedilo je v 2 Mz 14,14: »Gospod se bo za vas bojeval, vi pa bodite mirni!«

Bog vam bo dal zmago nad vsem, kar preživljate, če mu dovolite poskrbeti za to. Ima vas v rokah in se bo bojeval za vas.

Niste sami. Jaz nisem sama.

Hvala za dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal izpeljati načrte za novo telovadnico in zdravstveno središče Novo življenje v Indijanski šoli Cerkev adventistov sedmega dne Holbrook. Dar v tem četrletju bo pomagal dokončati drugo fazo središča, ki bo šoli omogočilo reševati visoko stopnjo debelosti, bolezni srca, sladkorne bolezni, depresije in samomorov med indijanskimi otroki in mladino.

24. julij 2021

OBDANA Z LJUBEZNIJO

Shanel Draper, 24 let, Arizona, ZDA

Arizonska konferenca, v kateri je Indijanska šola Holbrook, ima 78 cerkev in 20.692 vernikov. Ima 7.052.954 prebivalcev, kar je v Arizoni na 341 prebivalcev po en adventist.

Univerza Oakwood v zvezni državi Alabami je edina izobraževalna ustanova, ki je neposredno povezana s Severnoameriško divizijo.

Ljudstvo Navajo živi v delih zveznih držav Arizone, Nove Mehike in Utaha ter obsega več kakor 71.000 kvadratnih kilometrov – več kakor deset od petdesetih zveznih držav Združenih držav Amerike.

Čeprav sem odraščala z družino v majhnem mestu, sem skoraj vsak dan gledala alkoholizem, mamila in nasilje. To je bilo običajno. Spomnim se, da sem videla, kako so ljudje postavili ograje pred šolami, vendar to ni preprečilo alkoholu, mamilom in nasilju stopiti v učilnice. Tolpe so se začele prepirati in vnašati mamila in alkohol. To je bilo v srednji šoli. Včasih niti hoja domov z avtobusne postaje ni bila varna zame samo. Mogoče so to nekateri razlogi, da sta se mati in teta odločili, da me bodo iz državne šole prepisali v zasebno šolo.

Prva materina izbira je bila zasebna šola v ameriški zvezni državi Nova Mehika, vendar so me v njej uvrstili na čakalni seznam. Potem smo razmišljali o drugi šoli v Novi Mehiki, Toda nisem je mogla obiskovati, ker je bila dnevna šola in ni imela študentskega doma. Končno je mati zvedela, da je nekaj naših sorodnikov vpisalo otroke v Indijansko šolo Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook v Arizoni. Šola je bila daleč od doma, ampak mati in teta sta se odločili, da bo najboljša zame.

Avghusta 2010 sem stopila v deveti razred. Sprva je bilo težko živeti stran od družine. Nisem imela težav samostojno opravljati dela, kakršno je pranje perila, čiščenje sobe in temeljno skrbeti zase. Edino, na kar nisem bila pripravljena, je bil pouk Svetega pisma. Z več tetami sem obiskovala cerkev, vendar sem šla z njimi samo zato, ker nisem smela ostati doma. Tete so me vodile v različne cerkve in celo v

počitniško svetopisemsko šolo. Kljub temu nisem vedela, kako je treba brati Sveto pismo.

Na krščanski šoli Holbrook je bilo nerodno, če nisi znal brati Svetega pisma. Toda počasi sem začela spoznavati Jezusa in njegovo delovanje v našem življenju. Srce se izročila Jezusu.

Po štirih letih sem diplomirala na Indijanski šoli Holbrook. Dve leti sem študirala na fakulteti, potem pa sem se lotila še drugih reči. Moje življenje je postalo zasedeno, pozabila sem na Jezusa in adventistični življenjski slog.

Na obisku pri prijatelju v Teksasu sem slišala, da je moja teta, ki je bila kakor mati, hudo zbolela in je v bolnišnici v Arizoni. Na svoj rojstni dan sem ujela let iz Teksasa nazaj v Arizono, da bi presenetila teto. Z njo sem preživela nekaj časa, preden je čez nekaj dni umrla.

Po njeni smrti sem se odpeljala od doma nazaj v Teksas. Toda nisem bila srečna. Ko me je prijatelj iz Holbrooka obvestil, da odpirajo delovno mesto za delavca v šoli, sem takoj izkoristila priložnost. Po prihodu tja sem tesno sodelovala s študenti, to pa mi je prineslo veliko veselja. Naslednje leto me je šola prosila, naj se vrnem za usklajevalca štipendij. Vrnitev v Holbrook mi je v marsičem spremenila življenje in zdí se mi neverjetno biti obdana z ljubeznijo.

Hvala za dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal izpeljati načrte za novo telovadnico in zdravstveno središče Novo življenje v Indijanski šoli Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook. Dar v tem četrletju bo pomagal dokončati drugo fazo središča, ki bo šoli omogočilo reševati visoko stopnjo debelosti, bolezni srca, sladkorne bolezni, depresije in samomorov med indijanskimi otroki in mladino.

31. julij 2021

POMOČNICA VELIKEGA ZDRAVNIKA

Nannete Ortiz, 53 let, Arizona, ZDA

Ime Navajo izvira iz španske besede Tewa (ki jo govorijo ljudje ljudstva Pueblo). Beseda navahū pomeni »polja, ki mejijo na veliko sotesko«. Navaji sebe imenujejo Diné.

Kako je opravljati službo dekanke za več deset deklet v Indijanski šoli Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook?

Lily sem spoznala, ko sem prvič prišla na Indijansko šolo Holbrook. Sedemnajstletno dekle me je takoj sprejela za babico. Želela mi je pomagati po študentskem domu. Vprašala je: »Ali vam lahko ta teden pomagam speči pecivo?« Ali: »Ali vam lahko pomagam na tablo napisati svetopisemsko besedilo?«

Jasno se spomnim še enega vprašanja, ki mi ga je zastavila na začetku šolskega leta. »Ali veste, da sem morala lani dvakrat podpisati pogodbo?« je vprašala.

O čem je govorila? Zvedela sem, da je bila lansko šolsko leto tako depresivna, da so zaznali nevarnost, da si bo škodovala. Pogodbo je podpisala kot obljubo, da bo poiskala pomoč, preden bi naredila kar koli, da bi si škodovala.

Veliko deklet, ki se šola v Indijanski šoli Holbrook, pride vanjo z dodatno čustveno prtljago. Že v zgodnji mladosti je doživelo številne oblike travm. Spomnim se, da mi je drugošolka Rose povedala, da je bila priča očetovemu umoru. Neko noč, ko sem se pripravljala oditi iz internata v posteljo, je dekle stekla k meni in mi skočila v objem. »Ne morem spati,« je dejala. »Skozi okno vidim očeta, ki se mi smehlja.«

Odpeljala sem jo v njeno sobo ter z njo pela in molila. Sama sem imela težave s spanjem, razmišljala sem o tem, kaj so preživele dekleta.

Po preteku dveh mesecih šolskega leta, mi je Lily zaupala, da jo mučijo strašne nočne more. Ko jih je začela opisovati, sem razumela, čemu sem prišla na to šolo. Enake nočne more sem doživljala že kot najstnica. Bog je hotel, da z Lily razvijem poseben odnos, da bi ji lahko pomagala z Božjo pomočjo premagati nočne more. Dejala sem ji, da

me je Bog s svojo močjo osvobodil nočnih mor in enako lahko naredi tudi zanjo.

Mnogi učenci med počitnicami, namesto da bi odšli domov, raje ostanejo v šoli. To se zgodi, kadar je domače okolje neprimerno. Spomnim se Rose, učenke drugega razreda, da se je s kratkih počitnic vračala z materjo. Ko sem ji odprla vrata v internat, se je ozrla po prostoru in zavzdihnila.

»Dobro je biti doma,« je rekla.

Lily se poskušala izogniti odhodu domov. Še danes ne vem, kakšno travmo je doživela, da ji je povzročila toliko čustvene škode. Ampak to ni moja naloga. Izkazovati moram ljubezen do vseh deklet, saj razumem, da sem njihova skrbnica in da Bog daje zdravilo.

Ta teden, ko smo proučevali o stvarjenju, sem vprašala Lily: »Ali si vedela za to, preden si prišla v to šolo?«

»Ne,« je odgovorila.

»Kaj pa za Sveto pismo? Ali si ga videla doma ali v hiši babice po materi?« Odkimala je. Sveto pismo je prvič videla po prihodu na Indijansko šolo Holbrook.

Razložila sem ji, da mnogi ljudje po svetu obravnavajo poročilo o stvarjenju kot pravljico.

»Kaj meniš o njem?« sem jo vprašala.

Lily ni dvomila.

»Gospod Hubbard, učitelj matematike, vedno začne poučevati z duhovno mislijo,« je povedala. »Prav danes nas je spodbudil k razmišljanju, ko nam je povedal, da stvari ne morejo nastati iz nič. Mora obstajati Stvarnik.«

Pogovori z Lily in drugimi dekleti me spominjajo na 1 Kor 3,6. Tam apostol Pavel pravi: »Jaz sem sadil, Apolo je zalil, toda Bog je dal, da je zraslo.«

Hvala za dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal izpeljati načrte za novo telovadnico in zdravstveno središče Novo življenje v Indijanski šoli Cerkev adventistov sedmega dne Holbrook. Dar v tem četrletju bo pomagal dokončati drugo fazo središča, ki bo šoli omogočilo reševati visoko stopnjo debelosti, bolezni srca, sladkorne bolezni, depresije in samomorov med indijanskimi otroki in mladino.

7. avgust 2021

PLAŽA ALI PUŠČAVA
Diana Fish, 56 let, Arizona, ZDA

Z možem Lorenom sva imela sanjsko službo. Imel je uspešno posvetovalnico, jaz pa sem se ukvarjala z razvojem pri AdventHealthu. Všeč nama je bilo življenje na floridski plaži.

Zdelo pa se je, da nekaj manjka. Začela sva moliti k Bogu, da bi naju vodil v skupno službo s polnim delovnim časom. V resnici pa nisva mogla biti vodena nikamor drugam, razen v Tennessee, kjer so živeli najini otroci in vnuki.

Muhavo sem se udeležila konference, ki jo je organizirala Služba za ženske Severnoameriške divizije. To je bil čas goreče molitve in izročanja Bogu. Naključno sem se sprehodila ob stojnici Šole Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook v konferenčni razstavni dvorani in opazila nekaj kosov lončene posode, ki so jih naredili študentje. Kupila sem tri kose keramike iz konjske dlake.

Po opravljenem nakupu me je ženska ob stojnici vprašala o mojem delu. Povedala sem ji, da delam pri razvoju, ona pa mi je pokazala drugo žensko ob stojnici. »Je naša razvojna direktorica in jo bodo upokojili,« je povedala.

Z možem sva bila navdušena nad vodo. Puščava v Arizoni ni bila na najinem seznamu krajev, kjer sva želela živeti.

Šest mesecev je minilo, z Lorenom pa sva še vedno molila. Prijatelj je Lorena opozoril na odprto delovno mesto profesorja za socialno delo na univerzi Southern Adventist University v Tennesseeju in sva začela sanjati o selitvi.

Loren se je v zadnjem trenutku odločil, da se bo leta 2015 udeležil zasedanja Generalne konference v teksaškem mestu San Antoniu. Ko je bil tam, je v daljavi razstavne dvorane zagledal lončenino iz konjske dlake in se kmalu znašel pri stojnici Indijanske šole Holbrook. Ženska ob njej je opazila njegovo značko s črkami LCSW. Vprašala ga je: »Ali to pomeni licencirano klinično...«

Loren je prikimal in pristavil: »Licencirani klinični socialni delavec.«

Ženska je vzkliknila: »Enega potrebujemo. Loren se je nervozno nasmehnil in si prizadeval oditi, toda ženska je vprašala, katero službo ima njegova žena. Povedal je, da je delala v razvojnem oddelku bolnišnice na Floridi. »Tudi takšno potrebujemo,« je dejala ženska in mahala možu, ki je bil upravitelj v Indijanski šoli Holbrook. Pozneje mi je Loren pripovedoval o tem, kaj se je zgodilo. »Oh,« sem odgovorila.

Čez nekaj tednov sva se odločila obiskati Holbrook. Pred prihodom je Loren prejel klic iz Južne adventistične univerze, da ni dobil službe. Zavladal je preplah. Začutila sem, da me Bog preskuša, ali sem pripravljena iti tja, kamor me bo vodil.

Loren in jaz sva se več kakor 9 ur pogovarjala z osebjem Holbrooka o poslanstvu šole do Indijanskih otrok in mladine. Zvedela sva, da je osebje sanjalo, da bi študentje, ki se spopadajo s posttravmatsko stresno motnjo in drugimi težavami duševnega zdravja, imeli na voljo krščansko svetovanje. Tisto noč sem se bojevala z nespečnostjo.

Toda preden sem sem zjutraj odprla oči, so se mi začele vrstiti misli o tem, da bi bilo čudovito delati v Holbrooku. Skočila sem iz postelje in na knjižni polici opazila znano knjigo. Segla sem v nahrbtnik in izvlekla isto knjigo, ki jo je Loren dobil na zasedanju Generalne konference. Spakirala sem jo v zadnjem trenutku. Knjigo je napisal Don MacLaffer z naslovom »Pojdi vsak čas kamor koli za vsako ceno«. Tisti trenutek mi je bilo jasno, da me Bog vabi v Indijansko šolo Holbrook. Dejala sem Bogu, da mora narediti enak vtis na Lorenovo srce. Molila sem in čakala.

Čez nekaj dni, ko sva prišla domov na Florido, mi je Loren povedal, da je prepričan, da Bog želi, da se preseliva na Holbrook. Tisti večer sva poslala življenjepis in začela pakirati. Čez dva tedna so naju zaposlili. Tako vesela sva, da sva šla za Bogom do Holbrooka.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je sprožil načrte za novo telovadnico in zdravstveno središče New Life Center v Indijanski šoli Cerkev adventistov sedmega dne Holbrook.

14. avgust 2021

POSEBNO PRIJATELJSTVO

Rijan, 15 let, Maršalovi otoki

Šola Cerkve adventistov sedmega dne Delap, kjer Rijan sedaj študira, je šola z dvanajstimi razredi. Vodi jo Guamsko-mikronezijski misijon v mestu Majuro, prestolnici Maršalovih otokov. Ustanovljena je bila leta 1978, upravljali pa jo predvsem študentje misijonarji.

Petnajstletni misijonar na Maršalovih otokih je s 77-letnim upokojenim misijonarjem v oddaljeni ameriški zvezni državi Teksas po pošti sklenil nenavadno prijateljstvo.

Začelo se je, ko je upokojeni misijonar dedek Bob iz četrletnih misijskih poročil zvedel za misijonarjevo družino. Dečkov oče je bil ravnatelj šole, njegova mati pa je poučevala v Misijonski šoli Cerkve adventistov sedmega dne na oddaljenem otoku Ebeye, dedek Bob pa je hotel narediti nekaj posebnega, da bi podprl družino. Že vsak teden je prispeval k poslanstvu sobotne šole, nekaj dodatnega pa je želel priložiti pri zbiranju daru trinajste sobote za pomoč leta 2018. Toda hotel je narediti še več. Zato se je odločil vsak mesec poslati paket za oskrbo z igračami, hrano ter šolskim priborom za družino in druge misijonarje na otoku.

Rijan je bil star trinajst let, ko so prišli prvi paketi, in z družino je pokleknil in se zahvalil Bogu, preden jih je odprl. Toda preden se je lahko igral z novo igračo ali okusil priboljšek, je oče rekel, da dedku Bobu napiše zahvalo. Tako se je začelo neverjetno prijateljstvo po pošti. Dedek Bob je pošiljal pakete, Rijan pa je odgovoril z roko napisanim pismom.

Rijan je v treh letih prejel veliko paketov in odposlal veliko pisem. Pisal je o svojem veselju ob prejemu paketov. Opisal je težave v šoli. Izrazil je strah pred smrtjo, ko je v helikopterski nesreči sošolka umrla e istem tednu kot košarkarska zvezda Kobe Bryant.

Kmalu potem, ko je poslal poročilo o smrti, je prejel odgovor dedka Boba. Ta mu je prvič in edinkrat poslal osebno pismo.

Čez tri tedne je bil dedek Bob v bolnišnici, kmalu zatem pa se je vrnil v hospic. V dveh tednih bivanja v hospicu je pripravil še osem paketov za Rijana in njegovo družino. Njegov sin je poslal zadnje pakete po dedkovi smrti.

Smrt dedka Boba je Rijana zgrozila, vendar je še naprej pisal pisma. V odgovor na paket je sinu dedka Boba poslal naslednje pismo:

Prejmite moje iskreno sožalje. Tisti dan, ko smo slišali za smrt dedka Boba, me je pretreslo, čeprav sem vedel, da mu je ostalo še nekaj dni življenja. Upal sem drugače. V začetku februarja letos sem mu pisal o tem, kako lahko smrt tako preprosto pride do nas ter o nedavni smrti najstnice in košarkarskega zvezdnika Kobeja Briyanta. Čez en teden je odgovoril s pismom in v njem povedal: čeprav je žalostno, kadar kdo umre, se ne smemo bati smrti, ker jo je naš Bog premagal. Dejal je, da bi morali živeti, kakor da bi morali jutri umreti, obenem pa pričakovati še sto let. Dedek me je spodbudil, naj živim dalje, sicer bi zamudil nove priložnosti, ki jih prinaša jutrišnji dan, obenem pa vsak dan izkoristiti kot novo priložnost ljudem pričati o Bogu in jih po možnosti pridobiti za Boga. Zelo sem hvaležen za njegovo spodbudo in tolažbo, ker sem sedaj manj žalosten, kakor bi bil brez njegovega pisma. Čeprav ga osebno nisem poznal, je vplival name in me spodbudil, da sem bolj prijazna, vljudna in ljubeča oseba. In čeprav ga na svetu nikoli ne bom osebno spoznal, sem trdno prepričan, da ga bom videl, ko bomo nekoč vsi prišli v nebesa. Mogoče ne vem, koliko žalostni se počutite, toda vem, da Bog razume, v kakšnih razmerah živimo in da lahko v Bogu najdemo tolažbo.

Hvala za tedenske misijonske darove, ki podpirajo delo misijonarjev na Maršalovih otokih in drugod po svetu. Zahvaljujemo se vam, ker razmišljate, da bi še malo več prispevali za Božje delo ob njegovem koncu.

21. avgust 2021

NOGOMET, JUHA IN BOG

Sakhile Sibanda Kamera, Nunavut, Kanada

Zaproši dve osebi, da bosta podala ta pogovor kot poslanstveno poročilo.

Pripovedovalec: Nunavut je najnovejše, največje in najsevernejše kanadsko ozemlje. Ustanovljeno je bilo leta 1999 in je zelo redko poseljeno ozemlje s tundro, razgibanimi gorami in odročnimi vasicami, ki so dostopne samo s čolnom ali letalom. Je tudi dom male skupine adventistov sedmega dne. Danes bomo srečali enega izmed njih. (Obrnite se k sogovorniku.) Ali bi se, prosim, predstavil?

Sakhile: Ime mi je Sakhile. Sem žena in mati dveh otrok, dečka in deklice. Delam kot medicinska sestra v nunavutski prestolnici Ikaluitu, v kateri živi približno 8000 ljudi. Sem smo se preselili pred letom dni iz Pond Inleta, male skupnosti s 1800 prebivalci na severu Nunavuta.

Pripovedovalec: Ozemlje Nunavut se spopada z visoko stopnjo brezdomstva in družinskega nasilja. Kaj lahko naredijo adventisti?

Sakhile: Ko smo prišli v Pond Inlet, je tam živela adventistična družina z Jamajke. Po njihovem odhodu smo bili edini adventisti in smo živeli v središču skupnosti. Mož je delal za občinsko upravo, jaz pa sem bila edina medicinska sestra v mestu. Če ne bi opravljali svojega dela, se stvari v skupnosti ne bi zgodile. Kot sad bi lahko rekli, da smo imeli vplivne položaje. Zato je bilo težko pričati. Nekateri so bili vse, kar smo povedali, pripravljeni sprejeti kot dejstvo in nismo želeli izkoristiti njihovega zaupanja. Prav tako nismo želeli, da bi nas razumeli, da svoj položaj izkoriščamo za vsiljevanje svojega prepričanja drugim. Tako smo bili zelo previdni. Toda nekatere reči smo naredili. Ustanovili smo nogometni klub za deklice od 9 do 12 let. Pond Inlet ni imel nobenega dekliškega nogometnega kluba in naš klub je dobro vplival na skupnost. Odrasli so začeli opaziti, da deklice ne hodijo več po ulici brez cilja. Imele so namen. V nogometni klub so prišle na trening, prigrizke in prijateljstvo. Naučili smo jih zbirati sredstva za klub. Nisem samo jaz pekla torte za prodajo. Bila sem

mentorica. Deklice smo naučili prevzeti skrb za klub, da so lahko nadaljevale brez nas.

Drug način vpliva na skupnost je bil po prijateljstvu mojih otrok. Njihovi prijatelji so prosili, da pridejo k nam domov igrati se ob petkih zvečer in sobotah. Takrat smo imeli sobotno bogoslužje in smo povabili otroke, da se nam pridružijo.

Pripovedovalec: Kako se lahko Ikaluit primerja s Pond Inletom?

Sakhile: V Ikaluitu živi več adventističnih družin in druženje nam je resnično pomagalo duhovno rasti. Lahko pokličem druge vernike in jih prosim, naj molijo za nas. Čutim, da obstaja zaščitna mreža.

V Ikaluitu poučujem v sobotni šoli in načrtujem, da bi se otroci vključili v pomoč starejšim in drugačne vrste dobrotelnosti.

Pripovedovalec: Kaj so vaše sanje za tukajšnjo adventistično cerkev?

Sakhile: Potrebujemo lastno cerkveno stavbo. Naše možnosti za pričanje so resnično omejene, ker nimamo prostora, da bi prijatelje lahko povabili domov. Ko sem pred nekaj leti prvič obiskala Ikaluit, smo v soboto za bogoslužje uporabili prostor, kjer smo med tednom brezdomcem postregli juho. Čeprav ob sobotah ni obratovala ljudska kuhinja, so brezdomci vedeli, da lahko v soboto pridejo po obrok. Manjši prostor, ki ga imamo sedaj najetega, ni dovolj velik za obroke. Sobotno šolo imamo v naši dnevni sobi. Otroški sobotno-šolski razred se sreča v dnevni sobi koga drugega, tretji otroški razred pa v drugem domu. Odrasli se dobijo v najeti cerkveni stavbi. Čudovito bi bilo, če bi lahko imeli bogoslužje in druga srečanja na enem mestu.

Pripovedovalec: Hvala za utrinke iz oddaljenega kanadskega ozemlja Nunavut. (Obrni se k zbranim.) Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo pomagal odpreti novo cerkveno in skupnostno središče za pričevanje o Bogu v eni od nunavutskih skupnosti. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar za trinajsto soboto.

28. avgust 2021

ANGEL NA BENCINSKI ČRPALKI

Lampi Sihavong, 64 let, Služba Severnoameriške divizije za begunce

Lampi je zmedeno gledala v zapleten blodnjak avtomobilskih cest okoli sebe in nad seboj v Čikagu. Ni imela pojma, kako naj najde moža. Pogledala je štiri otroke, ki so sedeli v avtu, in se spraševala, kako dalje.

Zakonca sta prišla v Združene države Amerike kot begunca iz jugovzhodne azijske države Laosa in se s šestimi otroki vozila po državi, da bi našla službo. Družina je ob odhodu iz Sacramenta v Kaliforniji najprej prevozila 2.250 kilometrov do Grand Islanda v Nebraksi, ker sta slišala za tovarno, ki zaposluje ljudi z omejenim znanjem angleščine. Ko pa sta prispela, sta zvedela, da so delovna mesta zasedena in podjetje ne zaposluje novih delavcev. Tam sta bila sredi Združenih držav Amerike s šestimi otroki, brez doma, brez službe in le s skromnim znanjem angleščine.

Lampi si ni upala voziti po ameriških avtomobilskih cestah. Pravkar se je naučila voziti in v Kaliforniji dobila voziško dovoljenje. Dva prijatelja iz Kalifornije sta družino spremljala v Nebrasko, eden je vozil družinski avtomobil, drug pa tovornjak. Toda prijatelja nista mogla ostati z njimi.

Lampi in njen mož sta za nasvet poklicala vse, ki sta si jih lahko domislila. Končno sta slišala za morebitno odprtje delovnega mesta na 1200 km oddaljenem michiganskem mestu Hollandu. Lampi se je odločila za sijajne ameriške avtoceste in zaupala Bogu, da bo z njo, družina pa se je odpravila na 12-urno pot v Michigan. Spredaj je mož vozil tovornjak z dvema otrokoma in vsemi njihovimi stvarmi. Sledila mu je z drugimi štirimi otroki v avtu. Vse je šlo dobro do Chicaga.

Lampi je poskušala pozorno spremljati moža, a se je zataknila v gostem prometu in izgubila možev tovornjak izpred oči. Preobremenjena in zmedena v blodnjaku cest, se ni mogla odločiti, v katero smer bo zapeljala. Ustavila se je na bencinski črpalki. Niti ona niti njen mož nista imela mobilnih telefonov. Ni mogla vzpostaviti zveze z možem in ni imela pojma, kako najti njihov cilj. Njeno edino upanje je

bil Bog. Bila je vesela, da so misijonarji obiskali njihovo begunsko taborišče na Tajskem, da bi jim povedali o Bogu. Skupaj je s štirimi otroki iskreno prosila Boga za pomoč.

Ko so odprli oči, so zagledali moškega prijetnega videza, ki je hodil proti njim.

»Domnevam,« je dejal, »da iščete moža Vuija.«

»Da,« je presenečeno priznala. Tiho se je spraševala: »Kako ta neznanec pozna ime mojega moža?«

»Usedite se v avto in vozite za menoj,« je dejal moški in se obrnil, da bi se usedel v svoj avto. »Pomagal vam ga bom najti.«

Poslušno je zapeljala nazaj na cesto in skozi blodnjak čikaških cest, dokler na lepem ni tik pred seboj zagledala moževega tovornjaka.

Hvaležnost je preplavila njo in njene otroke. Obrnili so se, da bi se zahvalili prijaznemu neznancu, vendar ga ni bilo več. Njegov avto je izginil, preden so sploh lahko pomahali v slovo.

Družina je varno prispela v mičigansko mesto Holland. Vui in Lampi sta našla službo v ladjedelnici, ki je bila last adventistične družine. Začeli so obiskovati holandsko krajevno adventistično cerkev. Kmalu so povabili nove laoške prijatelje, da so se jim pridružili, cerkev pa je mali skupini dala sobo, da so lahko v njej opravljali bogoslužje v svojem jeziku. Skupina je rasla in danes ima svoj molitveni dom. V njem Lampi z veseljem ljudi seznanja z Bogom, ki je poslal angela na bencinsko črpalko, da ji je pomagal najti pot.

Po zaslugi daru trinajste sobote leta 2011 je po Severnoameriški diviziji vzniknilo več laoških skupnosti. Dar trinajste sobote v tem četrletju pa bo pomagal zagotoviti pastore in sredstva skupinam, kakršno vodi Lampi. Hvala, ker velikodušno načrtujete velikodušen dar za trinajsto soboto.

4. september 2021

ZADREGA

Iraška družina, Služba Severnoameriške divizije za begunce

Severnoameriško divizijo sestavljajo osem unij, Cerkev adventistov sedmega dne v Kanadi in Guamsko-mikronezijski misijon.

Uradnega jezika Združenih držav Amerike ni. Skoraj vsi govorijo angleško, skoraj vse upravljanje, izobraževanje in poslovanje poteka v angleščini. Španščina je najbolj razširjen drugi jezik, ki se najpogosteje govori.

V Iraku je nekdo očetu povedal za Jezusa. Oče se je zaljubil vanj in se pridružil adventistični cerkvi. Mati pa se je odločila ostati v svoji tradicionalni veri.

Čez nekaj časa je življenje družine v Iraku postalo težko. Oče je v strahu za varnost matere in njunih dveh hčera preselil družino, da so živeli kot begunci v Združenih državah Amerike.

Družna se je po enem letu življenja v Michiganu preselila v Kalifornijo. Oče ni mogel prenesti zime. Nizke temperature so povzročale bolečine v poškodbah, ki jih je dobil med vojno v Iraku.

V Kaliforniji sta oče in mati hčeri poslala v javno šolo. Toda oče je molil, da bi se dekleta lahko učila v adventistični šoli. Denarja za plačilo cerkvene šole ni imel. Četudi bi ga imel, ni poznal nobenega adventista, ki bi mu lahko povedal, kje jo lahko najde. Kljub temu je molil. »Bog, prosim te, pomagaj mojim hčeram, da se bodo učile v adventistični šoli. Pomagaj mi najti adventiste sedmega dne.«

Neki dan je oče obiskal stojnico s hrano, kjer so razdeljevali zaloge potrebnim družinam. Med čakanjem je začel govoriti s prostovoljcem in ugotovil, da je moški pastor a. Poleg tega mu je prostovoljec povedal, da je stojnico s hrano organizirala Cerkev adventistov sedmega dne, ki je lastnica cerkvene šole.

Oče je doma povedal materi veselo novico. Skrbno sta varčevala denar, da sta se lahko vrnila v šolo in si našla boljšo službo za preživljanje družine. Odločila sta se, da bosta z dragocenim denarjem hčerama plačala šolanje.

Kmalu zatem so oče in mati ter devetletna n enajstletna hči prišli v cerkveno šolo. Sedeli so v ravnateljščini pisarni, njihovi obrazi so sijali med čakanjem na navodila, kaj je treba narediti dalje.

Ravnateljica in cerkveni pastor, ki sta sedela nasproti njih, sta pogledala vse štiri. Vnema na njihovih obrazih je ganila njuno srce. Toda denarja, ki sta ga privarčevala oče in mati, ni bilo dovolj.

Ravnateljica je dejala: »Zelo si želiva, da bi se deklici tukaj učili, na žalost pa ni dovolj denarja za kritje stroškov.«

Ravnateljica se je ustavila in znova pogledala v pastorka. V njegovih očeh je videla sočutje in čutila opogumljenje, da je nadaljevala. »Deklici bomo vpisali v šolo,« je dejala. »Podajamo se z vero in z zaupanjem Bogu, da bo nekako pomagal pri šolanju.«

Štirje odrasli in deklici so pokleknili na tla in pripognili glave.

»Dragi Bog, potrebujemo tvojo pomoč,« je molil pastor. »Prosim, priskrbi denar za šolanje teh dveh dragih deklic.«

Kmalu po odhodu družine je prejel telefonski klic. Klicala je usklajevalka adventistične službe Severnoameriške divizije cerkve za begunce in priseljence. Povedala je, da ima denar za pomoč pri plačilu stroškov za begunske otroke, ki se želijo šolati na cerkveni šoli. Denar je po njenih besedah zbran od adventistov sedmega dne, ki so ga leta 2011 priložili kot dar trinajste sobote.

Ravnateljica je komaj verjela svojim ušesom. Hitro je poklicala očeta in mu povedala, da so našli denar za šolanje njegovih hčera. »Vedel sem, da bo Bog uslišal naše molitve!« je vzkliknil oče.

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo znova pomagal beguncem v Severnoameriški diviziji. Bog naj uporabi vaše darove, da bo odgovoril na več molitev, kakor je bila očetova. Predstavlajte si, da boste v nebesih srečali koga, ki je zvedel več o Bogu in se odločil, da mu bo služil, ker ste vi priložili dar.

11. september 2021

PREKLICANA ZAMERA

Džimi Šve, 51 let, Služba Severnoameriške divizije za begunce

Predstavljajte si, da ste stari sedem let in bojujete za svoje preživetje v džungli. Kako bi to vplivala na vas? Takšno je bilo življenje Džimija Šveja v jugovzhodni azijski državi Mjanmar, prej znani kot Burma. Kot deček je doživel obilo krivic od oblasti. Neki trenutek je izgubljen v džungli mislil, da bo umrl.

Odločil se je, da se bo, če bo preživel, pridružil oboroženemu odpornemu gibanju in se maščeval.

Dve leti po ločitvi je našel očeta v begunskem taborišču na Tajskem. Toda oče se ni strinjal z njegovim načrtom, češ da poprijemanje za orožje ne bo pomagalo. Namesto tega ga je pozval, naj postane pastor in svojemu ljudstvu oznanja o Božji ljubezni in upanju na večno življenje. Džimiju se ni bilo lahko odpovedati jezi in globoki zameri.

Ko sta se z očetom v begunskem taborišču udeležila bogoslužja v adventistični cerkvi, je videl očetov mir in veselje. V Svetem pismu je prebral o boju med Kristusom in Satanom. Spoznal je, da ima oče prav, in se odločil odpustiti tistim, ki so mu storili krivico.

Džimi je postal pastor adventistične cerkve in se pozneje preselil v Združene države Amerike.

Kmalu je ugotovil, da so številne adventistične družine, ki jih je spoznal v begunskih taboriščih na Tajskem, sedaj razkropljene po Severni Ameriki. Poskušali so poiskati adventistične cerkve, vendar niso znali dovolj angleško, da bi razumeli sporočila ali sodelovali pri bogoslužju. Mnogi so postali malodušni.

Džimi jih je želel obiskati in jih spodbuditi v veri. Želel je pomagati organizirati male skupine, da bi lahko častili nebeškega Boga v svojem jeziku.

Džimi je z obilo molitve vzpostavil tri krajevne cerkve.

Toda s polnim delovnim časom za preživljanje družine ni imel časa ali sredstev za potovanja, da bi pomagal kateremu izmed 2.000 adventističnih beguncev plemena Karen, ki so razkropljeni po celini.

»Toda Bog je poznal moje srce,« pravi Džimi Šve, ki je sedaj pastor Karolinske konference in svetovalec za vzpostavitev adventističnih cerkev plemena Karen pri adventistični službi za begunce in priseljence v Severnoameriški diviziji.

»Bog je ves čas vodil in že imel načrt,« je pristavil Džimi.

Dar trinajste sobote, ki je bil zbran leta 2011, je zagotovil sredstva za pomoč beguncem v Severni Ameriki. Džimiju so omogočala obiskati begunske družine, ki so razkropljene po Združenih državah Amerike in Kanade. Pomagala so organizirati krajevne cerkve, da v svojem jeziku oznanjajo svojim skupnostim. Z njegovim delom so v zadnjem desetletju po celini vzpostavili 55 krajevnih adventističnih cerkev iz plemena Karen.

Vse to je bilo mogoče, ker so verniki prilagali dar, Džimi in drugi, kakršen je on, pa so dovolili Bogu njihovo zamero nadomestiti z odpuščanjem in ljubeznijo.

V tem četrletju bo dar trinajste sobote spet pomagal oznanjati evangelij beguncem v Severnoameriški diviziji. Zahvaljujemo se vam, ker načrtujete velikodušen dar.

18. september 2021

DVA ČLOVEKA PROTI ENEMU BOGU

Niang Muang, 21 let, Služba Severnoameriške divizije za begunce

Desetletna Niang je vstala za odhod v šolo, ko je bila zunaj še tema. Vsak dan je bila zaskrbljena zaradi šole. Njena družina se je leto poprej kot begunci preselila iz Mjanmara v Združene države Amerike, šolanje v Georgiji pa je bilo težko.

Ni dobro govorila angleško. Ni imela veliko prijateljev, v šolo pa se je morala podati v temi. Oče ni mogel iti z njo, ker je delal ponoči, mati pa je morala ostati doma in varovati otroke.

Niang je molila, preden je odšla iz hiše. »Dragi Bog, pomagaj mi preživeti še en šolski dan,« je rekla. »Pomagaj mi, da ne bom imela težav z učiteljem. Varuj me pri hoji v šolo. Amen!«

Niang je težak črn nahrbtnik zavihtela čez ramena in stopila ven na temno ulico. Če bi ubrala bližnjico, bi lahko v šolo prišla v desetih minutah. Morala je hoditi mimo nekaj stanovanjskih stavb in skozi gozd, da je prišla do šole. Mogoče bi spotoma srečala kakšnega otroka, ki bi ji delal družbo.

Nobenega drugega otroka ni bilo videti, ko je Niang hodila po gozdu. Bila je tišina. Drevesa so bila videti kakor temne sence.

Na lepem je pred seboj zagledala velika moška. Eden je imel v rokah nekaj, kar se je zdelo kot bela vrečka iz trdega blaga. Bila je mlahava, prazna in trpežna.

»Ali bi nama to hotela prijeti?« je vprašal.

Niang se je vprašanje zdelo čudno. Ustavila se je in stopila nekaj korakov nazaj. Moža sta naredila nekaj korakov naprej.

Niang se je zaskrbljeno ozrla naokrog in upala, da bodo drugi otroci morda šli po bližnjici do šole. Nikogar ni videla. Ozrla se je po moških. Bila sta dva, ona pa sama. Bila sta visoka in velika, ona pa majhna in nizka. Ali bi nama prijela belo vrečko?

»Ne!« je vzkliknila Niang in odkimavala.

Obrnila se je in tekla hitreje.

Moška sta bila presenečena.

»Oh, ne,« je rekel eden. »Ne beži«

Toda Niang se ni hotela ustaviti. Bila je prestrašena. Slišala je poročila o ugrabitvi otrok. Vedela je, da jo možka zlahka ujameta.

»Gospod, prosim pomagaj mi,« je molila. »Prosim, zaščiti me.«

Spraševala se je, ali jo lahko vsak trenutek zgrabita. Želela je biti spravljena z Bogom.

Molila je: »Če sem storila kaj narobe, prosim, odpusti mi.«

Poslušala je zvoke zasledujočih mož. Ker ničesar ni slišala, se je za trenutek zaustavila. Srce ji je razbijalo. Nato je slišala pozdravni klepet otrok, ki so prihajali po bližnjici v šolo. Olajšanje jo je preplavilo. Lahko je hodila z drugimi otroki in bila na varnem.

Hodila je s tremi mlajšimi otroki v šolo. Ko so prišli do tja, kjer sta stala možka, ju ni bilo nikjer več videti.

Niang se je oddahnila.

»Dragi Bog, hvala, ker me varuješ,« je molila.

Dva velika možka je premagal še večji Bog.

Pred desetimi leti je dar trinajste sobote otrokom beguncem, kakršna je Niang, pomagal preiti iz javnih šol v šole adventistične cerkve. Del daru trinajste sobote to četrletje bo begunskim otrokom spet pomagal pridobiti adventistično izobrazbo. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar.

25. september 2021

ZALOGAJ RESNICE

Niang Muang, 21 let, trinajsta sobota

V Severnoameriški diviziji Cerkve adventistov sedmega dne je skoraj 10.000 beguncev adventistov.

Tik pred kosilom je vodja ekipe sporočil, da gre na pot po Niang v tennesseejskem mestu Maryville.

Niang je bila lačna. Bila je pripravljena uživati v prijetnem kosilu med klepetom z drugimi študenti – literarnimi evangelisti o njihovih izkušnjah tistega dopoldneva.

Nato je na parkirišču diskontne trgovine videla žensko, ki je v svoj avtomobil devala živila. Pred kosilom je bilo ravno dovolj časa za pogovor z eno osebo. Ženski se je približala s velikim nasmehom.

»Pozdravljena, gospa,« je rekla. »Jaz sem Niang, študentka, ki se trudim za izobrazbo. To poletje želimo razširjati družinske vrednote in pomagati skupnosti.«

Niang je segla v torbo in izvlekla knjižico o zdravju, ki ljudi uči uporabljati rastline v njihovi naravni obliki.

Ženska je knjigo sprejela in si ogledala naslovnico.

Ko je Niang videla, da ženska molči, je vzela kuharsko knjigo.

»Ali radi kuhate?« je vprašala. Nato je ženski pokazala nabožno knjigo, različico klasike s trinajstimi poglavji in naslovom Pot h Kristusu. Ženska si je ogledovala tri knjige. Zdelo se je, da jo zelo zanimajo. »Ampak ujeli ste me na napačen dan,« je povedala. »Čekovne knjižice nimam pri sebi in nimam gotovine.«

»Če vam ustreza, lahko vzamemo kartice,« je dejala Niang.

»Oh, nočem uporabiti kreditnih kartic, ker možu to ne bi bilo všeč,« je pojasnila ženska.

Toda še naprej je držala knjige. Videti je bilo, da jih ne želi vrniti.

Niang je izvlekla še nekaj knjig, med drugim Hrepenenje vekov in Veliki boj med Kristusom in Satanom. Ko je zvedela, da ima ženska otroke, ji je pokazala več knjig za otroke.

»Vse te knjige so tako dobre,« je dejala ženska.

Kaže, da ni mogla izbrati knjig.

»Veste, kaj?« je končno rekla ženska. »Vzela bom vse te knjige.«

Predstavila se je kot Cindy in knjige plačala z kreditno kartico.

Po opravljenem poslu je Niang vprašala, ali lahko moli z njo.

»Rada bi molila,« je dejala Cindy.

Niang je molila: »Dragi nebeški Oče, hvala, kar si nam dal še en dan življenja in priložnost, da sem spoznala Cindy. Tvoj urnik je popoln. Odpusti nam grehe in pomanjkljivosti. Hvala, da sta Cindy in njena družina na varnem pred vsem, kar se trenutno dogaja. Prosim te, da jim omogočiš mir in tolažbo sredi vsega, kar se jim dogaja v življenju. Prosim, še naprej jih sprejemaj z ljubeznijo in navzočnostjo. Če ima Cindy v srcu kakšno neizrečeno prošnjo, jo usliši. Pomagaj jim najti upanje in zaupanje vate po Jezusu Kristusu. Amen.«

Cindyjin obraz je po molitvi zažarel od veselja. Besede so se ji razlile iz ust. Povedala je, da je njena družina po bolezni in smrti preživljala hude trenutke. Iskala je globlji življenjski smisel in želela več zvedeti o Bogu.

Kmalu potem je Niang potešila telesno lakoto med kosilom z drugimi študenti, literarnimi evangelisti. Molila je, da bi Cindy potešila lakoto z resnico, ki jo bo našla v knjigah.

Del daru današnje trinajste sobote bo otrokom beguncem pomagal pridobiti adventistično izobrazbo. Severnoameriški diviziji Cerkve adventistov sedmega dne bo pomagal postaviti nastanitvene objekte za osebje adventistične šole v Paluu in dokončati drugo fazo večnamenske telovadnice v Indijanski šoli Cerkve adventistov sedmega dne Holbrook v zvezni državi Arizoni in v oddaljenem kanadskem severnem mestu Ikaluk odpreti adventistični molitveni dom in organizirati skupnost. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar za pomoč pri širjenju evangelija v Severnoameriški diviziji Cerkve adventistov sedmega dne.